

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 4. Secundo orauit tempore paßionis: est oratio remedium, quo laboribus, pœnisq[ue] liberemur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

gisti, tuæ carnis est voluptatis; illa quam tibi summo futuram sperabas commodo in tuam vertitur misera perditionem; negotium quod suscepisti tuam conterit familiam; illa lis quam domui tuæ sperabas fore proficuum, eisdemque solacium, ipsa est contra que illam à fundamentis eradicat. Nec hoc mireris: prima namque & vltima hæc tua est sollicitudo ut cum amicis, & parentibus tuas communices intentiones cum quibus, velut cum hominibus, mille subiceris erroribus; nec recordatus Dei fuisti nec ad illum recurrere vel semel cogitasti exposcullans tuas ipse dirigeret actiones. Quid conquereris, quod in faustè tibi successerit matrimonium, causæ contentio, & quod manibus conclusum arbitraris, in maximam tibi ceciderit detrimentum? Audi Spiritum S. sæpè sapius, quid tibi sit agendum, inculcantem. *In omnibus viis tuis cogita illum. & ipse diriget gressus tuos. Reuela Domino opera tua & dirigentur cogitationes tuæ.*

Prou. 3. 6. Prou. 16. 3.

§. 4. Secundò orauit tempore passionis: est oratio remedium quò laboribus, pœnisq; liberemur.

Secundò: cum Domino ora, quando labores ingruere tibi videris, Deum deprecatus, ut te his saluum eripiat. Num te febris vexat acutior? Num infima premit inopia? Num graue affligit infortunium? Num ad extremas redactus angustias ob tibi litem ab aliis intentatam? In oratione tuum sit ad Deum refugium. In oratione Christus ad Patrem recurrit, quando iam imminetibus sua passionis angustias acerbissime torquebatur, atque in eâ tertio perseuerat, ab his liberari postulans, cumque nosset quod petitis Pater non annuisset, non idè ab oratione desisit, quinimò intellecta per Angelum vltima resolutione, ex qua nonerat sibi certò moriendum, tantò cepit orare seruentius, quantò mortis angustias orciabatur acerbius *Factus in agoniam, prolixius orabat.* Ut hinc additas (inquit D. Hieron.) ad Deum tuis in tribulationibus recurrere, fiducia plenus, te ab illis fore liberandum, ab illo defendendum quo minus, quas times in te ruant calamitates, siue ab illis eripiendum: quando te vel maximè angustabunt ad Deum confuge, coram illo prostratus, in-

Zuc. 22. 43. Lib. 2. c. 17. tra Pelag.

tegra voluntatis tuæ resignatione sic precare; *Pater si fieri potest, transeat à me calix iste: uernntamen non mea; sea tua uoluntas fiat.*

Quam bene nobis huius Theoriz proponit praxim ille, qui tam sapienter cum Deo conuerat agere, qualiter David! Dico uobis Rex sanctissime, num passus es tribulationes Innumerabiles. *Circumdederunt me mala, quorum non est numerus.* Hinc inimici, illic filius mentique populus refractarius; nunc mihi deest sanitas ut ad extremam tendam lineam; modò plures in nominis mei proferuntur testes ignominiam: illac me persequuntur infideles, hæc in me conspirant perituri, qui tenebantur mihi esse fidelissimi. Quod tibi remedium? Quale præsidium? *Oratio. In die tribulationis meæ Deum exquisiui, manibus meis nocte contra eum.* Illo die, quò me grauior uirgeba afflicto, molestior atterebat infirmitas, maioribus curarum premebat angustias, & innumeris torquebat circumquaque calamitatibus, serio & ex toto corde ad Dominum cum tribulater clamauit. Hoc quippe significat *Manibus meis;* Domine non te dimittam, nisi faueris mihi: Domine à clamore & lachrymis nullatenus desistam, nisi leuamen animæ præstiteris. Luciam illam Iacob toti mundo notissimam spectat, qui periculum sibi præcauens, ex fratre presentissimum, pernox in oratione perseuerat, & usque mane cum Angelo fortissimè colluctatur, qui uices uoce que Dei supplebat, dicens: *Non dimittam te nisi benedixeris mihi.* Hoc agebat Iacob, inquit David. *Nocte contra eum.* Et sic Iacob solutus liberque ab omnibus cingebatur, grauissimis euasit periculis, ita & ego. *Non sum deceptus.* Hic milles inter homines ab hominibus deciperis: cretam contingit, ut ille innumera tibi promissa iurauerit, alter oblationes fecerit inuoluitas; cum autem te caesus preserit inopinatus & sinister, terga tibi vertunt (a) varias obtrudunt impossibilitatis excusationes, atque: *verè deceptus sum, ille fidem mihi fecellit.* Agendo cum Deo qui tibi promisit si in die tribulationis uia fide, speque securâ supplex ad illum recurreris, quod tibi non deerit, ne timueris, non decipieris.

Circumdabant D. Augustinum in sua conuersionis exordio ipso teste afflictiones innumerae, ut intumescerent aquarum fluctus in quibus

Mat. 19. 33. Dicit in tribulatione occurrit ad Deum. Ps. 39. 21. Ps. 76. 1. 4. R. 10. 11. II. Marc. 16. 11. Marc. 16.

quibus (iuxta Davidis phrasin) non erat substantia, quibus omnino se submergendum arbitrabatur. Audit coelitus vocem. *Augustine quid in te fit? Proice te securus in eum, nisi metueris, non subtrahet se ut cadas. Proice te securus, excipiet te, sanabit te.* Confidit aliter baculo arundineo, & quo tempore illo voluerit uti, ut ei, innotatur, lutum vel lacuam transiurus confringitur, manumque transfodit ita ut in medium decidat cœnom, ulcerata manu debilis, quâ sibi nequeat esse præfidio. Tales homines dixerō, vacuam arundinem; plurima verba & ostentationes, atque nulla veritate, nulla substantia, firmitate nullâ solidata. Sperabas in altero, qui tempore necessitatis tibi defuit, teque pluribus afflictum calamitatibus deseruit infidus omnis: unde hoc tibi licet occidere, quod alteri. *Quid est ista fiducia qua nitens? In quo confidis? An speras in baculo arundineo atque confracto Egypto, super quem si incubuerit homo, comminatus ingredietur manum eius, & perforabit eam? Sic est Pharaon Rex Egypti omnibus qui confidunt in se.*

4. Reg. 18. 12

Mt. 11. se dolere deceptos.

Marc. 5. 26.

Heu quantos audio conquerentes, quod dum spei anchoram in hoc vel illo figunt, hinc celsitatis hora exciderunt, & se delusos præterierunt, modò quòd subuenire noluerint, modò quia non potuerint, modò quia non noverint, modò quia conditionem hominum imitari, quibus nihil est familiarius, quam nullam verbis suis ac promissis fidem servare constantissimam. Quam luctuosè plorat ille, spe prostratus, quâ medico eiusque præscriptis inhærebat, quando se dolet, velut illa mulier de qua D. Marc. post duodecim annorum infirmitatem. *Fuerat multa perpeffa a compluribus medicis & erogaverat omnia sua, nec quidquam profecerat, sed magis dotesius habebat: omnibus expensis facultatibus bolo frustrari desiderato. Quam tristis ingemiscit litibus occupatus, quando cum advocati tum procuratorum diligentis studisque consiliis, se legit causâ excidisse, perditamque familiam. Esto securus, non hoc tibi continget si prout convenit, & perseveranter divinum implores auxilium. Nocte contra eum, & non sum deceptus.*

§. 5. Terriò: Saluator orat. quia Iudex futurus: tales namque decet Oratio, vnde dicuntur sortes Israel.

Tertia occasio, quæ nobis in Euâgelio proponitur, quâ Christus ad orationem con-
fugit, illa est, quam D. Ioannes hodie describit, quando Iudicis esset officio functurus in causa maxime ardua, ex eo quod singule partes erant potentissimæ, nec non iustissima præteritione præmunire, legis iustitia, Dei; misericordia, eius Advocati Patroni ex vna parte littera legis erat strictissima, ex altera verò spiritus amoris Euangelici Sollicitatores, qui sententiam urgebant erant diligentissimi, quinimò mille peridi proditionibus, quibus iudicē irretire laborabant; iudicium difficillimū: si namque pro legis iustitia ferret sententiam, contemptus Euangelicæ videretur esse misericordie: si verò misericordie faueret Euangelicæ legis iustitiæ evertere velle iudicaretur. Res est, quæ alium præter Christi animo suspēderet anxio ferrens & continuus tota nocte per severat, eū tamē hæc non indigeret: erat quippe ipsa divina sapientia, sed velle docere: quòd illi præ ceteris subsidio indigerent orationis, quâ divini obtineant auxilii, qui populi sunt iudices, ut maròd sanòque consilio, procedant, concludant, ferantque sententiam: etenim tot offeruntur difficultates, ex eo quòd singule partes tam dilucide suam proponant iustitiâ, ut illa apud utramque valere videatur, vnde celestis opus est lumine, ut illam agnoscant, præsertim cum illi tauro studio laborant, iudicis in suam partem trahere sententiam.

Vi igitur prudēter Iudex in sententiâ procedat enucianda illâ necesse est oratione præueniat, Iudex intelligere namque debet illâ magna se Deo ostēdere reverentiam, signaque venerationis. Sibi persuadeat, quod in iudicio seu sententiâ quâ pronuntiat, ipsam Dei iudicium exequatur, & quasi eius residens loco pronuntiet, declaretque iustitiâ, quam Deus per soam vult declarari sententiam, Hæc Iosaphat Rex indicavit, iudicis officium, non hominū sed Dei proprium esse officium, & ad divinam spectare excellentiam, ut suis in iudicijs prudenter Iudex procedat: eo quod in illis intelligat oportet, se nihil aliud esse quàm merum iudiciorum Dei declaratorē. Hinc collige, quantitateferat toto studio laborare, ne in illis aberret.

PPPP3 aberret.